

„Kiek es....” en hij wenkte met het hoofd, dat ze nader zou komen.
„O.... is 't weer zoo?” vroeg ze in snibbige scherts, wijs uit ervaring, terwijl ze bleef staan.

„Nee.... kiek noe is....” hield hij aan.

Wat aarzelend, den drager in de hand, kwam ze een paar stappen naderbij, wierp een wantrouwigen blik op de foto, welke hij half met de hand bedekte.

„Afijn oor!” sprak ze dan, zich afwendend waarna ze ook haastig wegsprong voor zijn graaiende hand.

„Dat jie dat noe toch mooi vindt.... zukke vuligheid....!” verweet ze nog half lachend.

Hij grinnikte, wilde nog iets zeggen, maar in de gang hoorde hij het kuchje van Lurkus; haastig ging hij recht zitten, bedekte de dingen opnieuw.

Juist toen Laurien de kamerdeur weer opendeed om heen te gaan, kwam de juffrouw binnen.

„Môge, meneer....” zei ze wat teemend vriendelijk.

„Môge.”

Hij veinsde verdiepthed in zijn werk, was toch even innerlijk verheugd, wijl het rijtuig van den vorigen avond blijkbaar de boudeering had ondervangen.

„Doet 't kacheltje 't naar uw zin?”

„Wat?.... O ja, 't is hier goed....” antwoordde hij voortgaande op zijn afwezigheidstoon.

Ze zweeg even.

„Prachtig weertje buten,” zei ze dan.

Hij knikte, bromde maar iets.

„De freules komme toch zeker koffiedrienken meneer?”

„Niet beter te weten.... 't is de dag, ee?”

„'k Heb gelukkig nog molenertjes kunnen kriegen,” zei ze dan „daar is freule Letje zoo op.”

In haar toon was nu een serviele opgewektheid.

„Ei.”

Ze zweeg weer even.

„Meneer Simon is 't er ook al vroeg op uut,” sprak ze dan, terwijl heur oogen wat loerend gingen naar de gestalte voor het bureau.

„Ja.... die is naar de boerderie....”

Opnieuw viel er een zwijgen.

Ineens hoorde Jan nu de ritseling van haar kleeren dichterbij komen en een oogenblik later stond ze naast hem.

Hij wierp nog haastig een blik op de plaats waar de foto's bedekt lagen door in der haast daarover heen geworpen brieven en rekeningen, wendde dan het hoofd en zag haar wat verwonderd aan.